

סדר הלמוד ליום ט"ז בסיו:

סדר לקוטי מזהרני"ת ה'פני:

וזה שכתוב (בראשית ג): "ועפר תאכל כל ימי חיך" — עפר זה בחינת הממון, כמו שכתוב: "ועפרות זהב לו". הינו שהממון והעשירות שהוא בחינת עפר, 'תאכל כל ימי חיך', כי הממון היא אכלת ומכלה כל ימי חייו של האדם כנ"ל. כי עפר הוא בחינת עצבות, שהוא בחינת תאות ממון, כמו שכתוב בפתקונים (תקון ע קב"ב): 'עפר איהו קר ויבש, הכי טחול קר ויבש'. ומהטחול נמשך העצבות פידוע, וזה שפסים שם בפתקונים: 'ובגין דא: ועפר תאכל (כל) ימי חיך וכו', הינו כנ"ל. עין שם והבן היטב:

וזה שכתוב בפתקונים (תקון ג' בהי"א תקונים האחרונים): טחול דא לילית, אמא דערב רב, שחוק הכסיל. מאן כסיל, דא אל אחר וכו' עין שם, ואהו אספיה לרביא דאנון חיביא. חיכית בהון בעתרא בהאי עלמא, ולבתר קטילת לון. כי אלו המשקעים בממון, הם בבחינת "בעצבון תאכלנה". שהוא בחינת טחול שהוא בחינת עצבות ומרה שחורה ורבו דאגות, והם מקשרים בפנים דסטרא-אחרא אל אחר וכו' כנ"ל. שכל זה הוא בחינת הטחול, אמא דערב רב, שחוק הכסיל, אל אחר כנ"ל. וזה שכתוב שם, 'לבתר קטילת לון'. כי בודאי הממון שהוא בחינת טחול עצבות וכו' כנ"ל, הורגת אותם. כי הממון שלו הוא בבחינת מיתה, אנפין חשוכין, עצבות וכו' כנ"ל. וזהו מה שכתוב לעיל, מצא או מוצא, שתאות ממון הוא בחינת: "מוצא אני מר ממות את האשה" וכו' כנ"ל. כי כן מבאר שם בפתקונים (תקון ע' תנ"ל):

וּמוֹצֵא אֲנִי מֵר מִמּוֹת אֶת הָאִשָּׁה וְדָא טְחוּל' וְכוּ'. אַךְ פְּרָנְסָה
 דְּקִדְשָׁה הוּא בְּחִינַת "מָצָא אִשָּׁה מָצָא טוֹב" וְכוּ', שֶׁהוּא בְּחִינַת
 הַצְּדִיק כַּנ"ל. כִּי הַצְּדִיק הָאֵמֶת נִצּוֹל מְזֵה, כִּי אֵין הַמָּמוֹן מְזִיק לוֹ,
 כִּי עָלָיו נֶאֱמַר: 'טוֹב לְפָנַי הָאֱלֹקִים יִמְלֹט מִמְּנָה' וְכוּ'. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
 שָׁם בְּתַקוּנִים (תְּקוּנָה ג' הַנ"ל): וְאֵמַאי אֶתְקָרִיא רַבִּיא, בְּגִין דְּלֹא אֵית
 בְּהוֹן דְּעַת לְאִשְׁתִּזְבָּא מְנָה, אֲבָל לֵב מִבִּין אִשְׁתִּזְיֵב מְנָה דְּתַמָּן
 צְדִיק. וְרָזָא דְמַלְחָה: 'טוֹב לְפָנַי הָאֱלֹקִים יִמְלֹט מִמְּנָה וְחוּטָא יִלְכַד
 בָּהּ'. כִּי צָרִיד חֲכָמָה וְדַעַת גְּדוֹל לָזָה, שְׁלֹא יִזְיָקְנוּ הַמָּמוֹן, שְׁלֹא
 יִכְלָה יְמֵי חַיָּיו. כִּי רַב הָעוֹלָם נִלְכְּדוּ בְּזָה, הֵינּוּ בְּתַאֲוֹת מָמוֹן,
 וְהַמָּמוֹן הוֹרְגָת וּמְמִית אוֹתָם כַּנ"ל. וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַנְצִיל מְזֵה כִּי אֵם
 עַל־יַדִּי הַצְּדִיק שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו: 'טוֹב לְפָנַי הָאֱלֹקִים יִמְלֹט מִמְּנָה' וְכוּ'
 כַּנ"ל, אֲשֶׁרִי לוֹ:

עֵינַן שָׁם (תְּקוּנָה ג' הַנ"ל, וְתַקוּנָה ע' הַנ"ל), וְתַרְאָה נִפְלְאוֹת, אֵיךְ עֵתָה
 שֶׁפְּתַח רַבְּנֵנוּ ז"ל אֶת עֵינֵינוּ וְגָלָה לָנוּ אֶת הַהִקְדָּמוֹת
 הַחֲדָשׁוֹת הַנִּפְלְאוֹת הַמְּבַאֲרִים לְעֵיל בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת, עֵתָה עֵתָה
 מְבַאֲרִים הֵיטֵב דְּבַרִי הַתְּקוּנִים הַנ"ל. כִּי עֵתָה מְבַאֲרִים שָׁם כָּל
 דְּבַרִי רַבְּנֵנוּ הַנ"ל, רֵאֵה וְהִבֵּן וְחַכֵּם עֵינַן שָׁם בְּתַקוּנָה ע' הַנ"ל מַה
 שֶׁכָּתוּב שָׁם, אֵם זָכָה וְכוּ' עֶזְרָא, וְאֵם לָאוּ כְּנַגְדּוֹ וְכוּ'. עֲלֵה אֶתְמַר
 וּמוֹצֵא אֲנִי מֵר מִמּוֹת אֶת הָאִשָּׁה, וְדָא טְחוּל שְׁבַתָּאֵי וְכוּ'. (הֵינּוּ
 בְּחִינַת עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת טְחוּל. שְׁבַתָּאֵי, פְּתִיא
 אֶכְמָא כִּידוּע). עֶזְרָא דָּא שְׁכִינְתָּא, עֲלֵה אֶתְמַר מָצָא אִשָּׁה מָצָא
 טוֹב וַיִּפֶק רָצוֹן מֵהּ, וּבְגִין דָּא הוּוּ אֶמְרֵי מְאֵרֵי מִתְנִיתִין מָצָא אוֹ
 מוֹצֵא. עֵינַן שָׁם הֵיטֵב וְהִבֵּן וְתַרְאָה שְׁכָל דְּבַרִי רַבְּנֵנוּ ז"ל מְבַאֲרִים
 עֵתָה שָׁם וּבְתַקוּנָה ג' הַנ"ל בְּאֵר הֵיטֵב:

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֲרִיד לְעַמָּר מִזֶּה רִנָּת דַּע"ל "לְעַד לְעַד מִקּוֹה שִׁדְּךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" לְעַמָּר חֲרִיד לְעַמָּר מִזֶּה רִנָּת דַּע"ל יִצָּא לְאוֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְנִצְחָה" שְׁע"י יִשְׁבֹּת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

זאת התורה היא לשון רבנו, זכרוננו לברכה, בעצמו, עד המקום שנרשם לעיל. ומשם והלאה הוא מלשוני, מה ששמעתי עוד דברים שלא נתבארו בלשונו הקדוש. ועוד לא לזה מלין, מה ששמעתי והבנתי מפיו הקדוש בעת שזכיתי לשמע מפיו הקדוש התורה הזאת. וזהו:

קָשִׁים מִזִּנְוֹתָיו כְּפָלִים כִּיּוֹלָדָה, כִּי הַיּוֹלָדֶת רָאֲמַת עִי"ן קָלִין, וְהָכָא יֵשׁ ק"מ קָלִין וְכוּ', עֵינִי לְעֵיל. כִּי צָרִיכִים לְהַתְנַסּוֹת וּלְהַצְטַרֵּף בְּתַאֲוָה זֶה שֶׁל מָמוֹן, קֶדֶם שְׂזוּכִין לְמִשְׁאָה וּמִתָּן בְּאַמוּנָה, לְהַרְוִיחַ וּלְהוֹלִיד מָמוֹן דְּקִדְשָׁה. דְּהֵינּוּ שְׂצָרִיכִין לְהַתְגַּבֵּר מְאֹד בְּשָׁעָה שְׁעוֹסֵק בְּמִשְׁאָה וּמִתָּן, שְׁלֹא יִפֹּל אֲזִי לְתַאֲוֹת מָמוֹן כָּלֵל חֵם וְשָׁלוֹם. רַק מִשְׁאֵאוֹ וּמִתָּנוּ יִהְיֶה בְּאַמַּת וּבְאַמוּנָה וּלְשִׁבְרָה וּלְבִטּוֹל כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת וְהַבְּלוּלִים וְהַתַּאֲוֹת שֶׁל מָמוֹן שְׂבָאִים עָלָיו. רַק כָּל כּוֹנְנָתוֹ יִהְיֶה בְּשָׁבִיל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבַד, כִּדִּי שְׂיִזְכָּה לְעַבֵּד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל־יְדֵי הַמָּמוֹן שִׁירוּיָהּ, וְלִתֵּן צְדָקָה לְהַחֲזִיק לִזְמִידֵי תוֹרָה וְעוֹבְדֵי הַשֵּׁם וְכוּ'. וּבְשָׁבִיל זֶה קָשִׁים מִזִּנְוֹתָיו שֶׁל אָדָם כְּפָלִים כִּיּוֹלָדָה כִּי הַיּוֹלָדֶת צָרִיכָה לְסַבֵּל חֶבְלֵי לִדָּה, וְצָרִיכָה לְצַעֵק ע' קָלִין קֶדֶם הַלִּדָּה. וְהָכָא יֵשׁ ק"ם קָלִין, שְׁהַשְׁכִּינָה צוּחַת, חֵם וְשָׁלוֹם, 'קָלִין מִרְאֵשִׁי קָלִין מִזְרוּעֵי', עַל הַנוֹפְלִים בְּתַאֲוֹת מָמוֹן. וְקֶדֶם שְׂמִירוּיָהּ מָמוֹן, צָרִיכִין לִילֵךְ וּלְעֵבֵר וּלְהַתְנַסּוֹת וּלְהַצְטַרֵּף דְּרָף אֵלֹהֵי הַק"ם קָלִין, וּלְצַעֵק וּלְהַתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְעֵבֵר עֲלֵיהֶם בְּשָׁלוֹם וּלְהַנְצִיל מֵהֶם; עַל־כֵּן 'קָשִׁים מִזִּנְוֹתָיו כְּפָלִים כִּיּוֹלָדָה, דְּאֵלֹהֵי הַתָּם ע' קָלִין וְהָכָא ק"ם קָלִין, וְהָבֵן:

גַּם בְּאֵר אֲזִי שֶׁק"ם קָלִין הֵם שְׁתֵּי פְעָמִים ע', הֵינּוּ: 'קָלִין מִרְאֵשִׁי קָלִין מִזְרוּעֵי', שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁנֵי מִינֵי קוֹלוֹת, מִרְאֵשִׁי וּמִזְרוּעֵי. וְכָל קוֹל הוּא בְּחִינַת ע' קָלִין שֶׁל הַיּוֹלָדֶת, וְהָכָא הֵם

בפוליס: 'קלני מראשי קלני מזרועי, קלני - לשון קול, על בן הם
 ק"ם קליו: פי באמת כל הרוח המכנה בשם לדה, וכל הממון וכל
 ההשפעות נמשכין רק משבירת תאות ממון, שהיא בחינת אמת
 כנ"ל. וזהו בחינת קשטא קאי (שבת ק"ד) כי אמרו רבותינו, זכרונם
 לברכה (פסחים קי"ט): 'ואת כל היקום אשר ברגליהם' - זה ממון
 של אדם שמעמידו על רגליו. ועל בן עקר המעמד פרנסה, הינו
 ממון של אדם, שמעמידו על רגליו, הוא על-ידי אמת, שהוא
 בחינת שבירת תאות ממון כנ"ל. וזה בחינת קשטא קאי, הינו
 על-ידי אמת יש לו ממון, שהוא בחינת עמידה, שמעמידו על
 רגליו כנ"ל. אבל שקרא לא קאי, כי שקר הוא עבודה זרה, תאות
 ממון, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'המחליף בדבורו
 כאלו עובד עבודה זרה', ועל בן על-ידי שקר, שהוא עבודה זרה,
 תאות ממון, אין לו שום קיום ומעמד, הינו שאין לו ממון, הנקרא
 יקום וכו' כנ"ל. וזהו: 'שקרא לא קאי' כנ"ל כי עבודה זרה אל אחר
 אסתרים ולא עבד פריז כמבאר שם במאמר הנ"ל היטב.

סדר קצור לקומי מוהר"ן הי"ח:

ח ופרנסה דקדשה היא בחינת: "מצא אשה מצא טוב" (משלי י"ח
 כב) שהיא בחינת הצדיק האמת כמו שכתוב "אמרו צדיק כי טוב"
 (ישעיה ג' י). כי הפרנסה היא בחינת אשה כמאמר חכמינו, זכרונם
 לברכה: 'כל היורד לפרנסת חברו כאלו בא על אשתו' (סנהדרין
 פ"א). ואין טוב אלא אור כמו שכתוב: "האור כי טוב" (בראשית א'
 ד) בחינת אור הפנים אמונת אלהותו יתברך כמו שכתוב: "ועליך
 יזרח ה'" (ישעיה ס' ב). ואמונה היא אחרית הימים כי עליה עומדים
 כל המדות כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה (מכות כ"ד): 'בא חבוק
 והעמידן על אחת' "וצדיק באמונתו יחיה" (חבוק ב' ד) שהיא יסוד

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

אֲרִטָּז אָמַר מִזוֹהַר הַדָּת זִצְיָ"ל "עֲדָה לְעַד מִקְוֵה שִׁדְּךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל" אָמַר
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שֶׁעִי יֹשִׁיבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

וְשָׂרֵשׁ כָּל הַקְּדוּשָׁה וְעַל-יְדֵי אֱמֶת בָּאִים לְאַמוּנָה. וְזֶהוּ בְּחִינַת מִשָּׂא
וּמַתָּן בְּאַמוּנָה שְׂזוּכִין עַל-יְדֵי הַתְּחִינּוֹת וְהַתְּקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק
הָאֱמֶת דְּוָקָא:

ט וְגַם עַל-יְדֵי מִצְוֹת מְזוּזָה נִתְּבַטַּל תְּאַוַּת וְחֲמִדַּת הַמָּמוֹן וְעַל-יְדֵי-
זֶה פְּרִנְסָתוֹ מְעוֹפֶפֶת לוֹ וּבָאָה לוֹ בְּנֶקֶל. וְזֶה שְׂדֵדְרָשׁוֹ חֲכָמֵינוּ,
זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה 'שְׁעֵשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת הֵם בְּקָרִיאַת שְׁמַע וְדְבוֹר לֹא
תַחֲמֹד כְּנֶגֶד וּכְתַבְתֶּם עַל מְזוּזוֹת' (יְרוּשָׁלַּיִם בְּרָכוֹת פָּרָק א) כִּי עַל-יְדֵי
מִצְוֹת מְזוּזָה נִתְּבַטַּל חֲמִדַּת הַמָּמוֹן. וּבְשִׁבִיל זֶה קְבִיעוֹת הַמְּזוּזָה
בְּשִׁלִּישׁ הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַפֶּתַח כִּי אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (בְּבֹא
מְצִיעָא מ"ב): 'לְעוֹלָם יִשְׁלַשׁ אָדָם מְעוֹתָיו שְׁלִישׁ בְּפִרְקַמְטִיָּא' וְכוּ'
וְשִׁלִּישׁ הָעֲלִיּוֹן הוּא הַשְּׁלִישׁ שֶׁבְּפִרְקַמְטִיָּא כְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ,
זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה: 'טָבִין חֲמִשִּׁין דְּעַבְדִּין מִמָּאתָן דְּלֹא עַבְדִּין'
(יְרוּשָׁלַּיִם פֶּאֶה פָּרָק ח). וְעַקֵּר הָאַמוּנָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּמִשָּׂא-וּמַתָּן
כְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה: 'נְשִׂאתָ וְנָתַתָּ בְּאַמוּנָה' (שִׁבְתָּ
ל"א). נִמְצָא שְׁעַקֵּר הַמָּמוֹן שְׁשָׁם צְרִיךְ אֱמוּנָה הוּא בְּשִׁלִּישׁ הָעֲלִיּוֹן
שֶׁהוּא בְּשִׁלִּישׁ שֶׁבְּפִרְקַמְטִיָּא:

י וְכָל הַמְּצוּוֹת שֶׁאָדָם עוֹשֶׂה אוֹתָם בְּלֹא מָמוֹן, הֵינּוּ שְׂאִינּוֹ רוֹצֶה
לְהַפְסִיד מָמוֹן בְּשִׁבִיל הַמְּצוּוֹת עֲדִין אֵין הַמְּצוּוֹת בְּשִׁלְמוֹת כִּי עֲדִין
אֵינָה בְּבַחֲינַת אֱמוּנָה. אֲבָל כְּשֶׁחֲבִיבָה כָּל כֶּךָ הַמְּצוּוֹת אֲצִלוֹ עַד
שְׂאִין מִרְגִּישׁ בְּהַפְסִיד מָמוֹן וּמוֹצִיא וּמְפִיז מָמוֹן בְּשִׁבִיל הַמְּצוּוֹת
זֹאת הַבְּחִינָה נִקְרֵאת אֱמוּנָה. כִּי עַקֵּר אֱמוּנָה הִיא בְּמָמוֹן
כְּשֶׁמְשַׁבֵּר תְּאַוַּת מָמוֹן שְׁשָׁם פָּנִים דְּקְדוּשָׁה כַּנ"ל:

סֵדֶר הַיַּיִץ מִזוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

קלט (יא) קָדָם שָׁבָא לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל הָיוּ לוֹ יְסוּרִים גְּדוֹלִים וּמְנִיעוֹת
גְּדוֹלוֹת מְאֹד אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְבָאֵר וּלְסַפֵּר. וּבְסִטְנָבוֹל הַשְּׁלִיף

עֲצֹמוֹ לְתוֹךְ קִטְנוֹת מְפֹלָג מְאֹד אֲשֶׁר אֵין לְשֹׁעַר, וְהַלְבִּישׁ עֲצֹמוֹ
 בְּמַלְבוּשׁ קְרוּעַ וְהַלְךְ יַחַף וּבְלֹא כּוֹבֵעַ הָעֲלִיזוֹן, וְהַלְךְ בַּחוּץ וְהַלְךְ
 בְּאַחַד מִן הַפְּחוּתִים שֶׁבַּפְּחוּתִים, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה עֲנִינִים רַבִּים כְּאֵלֶּה
 מֵעֲנִינֵי קִטְנוֹת וּפְחִיתוֹת שֶׁעָשָׂה שָׁם אֵיזָה זְמַן. וְעָשָׂה מְלַחְמָה עִם
 שָׂאֵר אַנְשֵׁים בְּדֶרֶךְ צָחוּק, בְּדֶרֶךְ הַנְּעָרִים שֶׁמְצַחֲקִים זֶה עִם זֶה וְכוּ'
 וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה שָׂאֵר עֲנִינֵי צָחוּק וְקִטְנוֹת אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְבַאֵר
 וּלְסַפֵּר.

גַּם נִזְדַּמְן שֶׁהָיָה שָׁם בְּסִטְנָבוֹל מְסֻבֵּיבוֹתֵינוּ שְׁנֵי אַנְשֵׁים שֶׁהָיוּ
 תְּחִלָּה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְחִזְרוּ אָז בָּעֵת שֶׁהָיָה רַבֵּנוֹ זְכוֹרָנוֹ לְבִרְכָּה
 שָׁם בְּסִטְנָבוֹל בְּדֶרֶךְ הַלּוֹכוֹ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וּפָגְעוּ עִמּוֹ וְלֹא הִכִּירוּ
 אוֹתוֹ וְעָשָׂה בְּחֻמָּתוֹ וּנְדָמָה לָהֶם כְּאֵלוֹ הוּא אִישׁ מְרָמָה חָם
 וְשָׁלוֹם, וְהָיוּ מְבִזִּים אוֹתוֹ בְּכֹל מִינֵי בְזִיוּנוֹת כַּמָּה יָמִים רְצוּפִים
 וְהוּא הָיָה מְקַבֵּל עַל עֲצֹמוֹ כָּל הַבְּזִיוּנוֹת וְאֶדְרָבָּא עָשָׂה תְּחִבּוּלוֹת
 לְזֶה שֶׁהֵם יְבִזוּ אוֹתוֹ.

וְאָמַר רַבֵּנוֹ זְכוֹרָנוֹ לְבִרְכָּה שֶׁאֵלוֹ לֹא הָיָה עָלָיו זֹאת הֵינּוּ הַקִּטְנוֹת
 שֶׁהַשְּׁלִיךְ עֲצֹמוֹ לְקִטְנוֹת גְּדוֹל הַנַּ"ל וְהַבְּזִיוּנוֹת הַנַּ"ל לֹא הָיָה
 בְּאֶפְשָׁרֵי לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִחֻמַּת הַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיוּ לוֹ. כִּי בְּכֹל
 מְקוֹם שֶׁבָּא לְשָׁם הָיָה שָׁם עַפּוֹשׁ רַחֲמָנָא לְצַלֵּן וּמְלַחְמוֹת גְּדוֹלוֹת
 הָיוּ אָז בְּעוֹלָם וְאֲנָשֵׁי צָרְפַת הָיוּ אָז בְּסֻבֵּיבוֹת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְרַב
 הַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיוּ לוֹ אֵי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר.

וְאָמַר שֶׁהַבְּעַל־שֵׁם־טוֹב זְכוֹרָנוֹ לְבִרְכָּה וְהַגָּאֹן רַבִּי נִפְתָּלִי זְכוֹרָנוֹ
 לְבִרְכָּה לֹא יָכְלוּ לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִחֻמַּת הַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיוּ לָהֶם
 וְהוּא זְכוֹרָנוֹ לְבִרְכָּה הָיָה עָלָיו כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיוּ לָהֶם וְעָבַר עַל
 כָּלם וְהַקִּטְנוֹת הַנַּ"ל הוֹעִיל לוֹ מְאֹד, וּבְלֹא זֶה לֹא הָיָה יָכוֹל לָבוֹא
 לְשָׁם:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

אָרִיחַ ❦ לְאָמֵר מִזֶּה רִנִּיתִי זִצְיָיִל "לְעַד לְעַד מִקֻּוּהָ שִׁדְחָ לְאָחֵד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יִהְיֶה תִיקוּן לְכַל" ❦
❦ לְאָמֵר "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבֵת תִיקוּן הַמִּידוֹת ❦

קַמ (יב) וְשָׁמַעְתִּי בְשֵׁם רַבְּנֵי זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה שְׁאָמַר כִּי קָדָם שְׁבָאִים
לְגַדְלוֹת צְרִיכִין לְפַל בְּתַחֲלָה לְקַטְנוֹת וְאַרְץ־יִשְׂרָאֵל הוּא גְדֻלוֹת
דְּגַדְלוֹת עַל־כֵּן צְרִיכִין לְפַל בְּתַחֲלָה לְקַטְנוֹת דְּקַטְנוֹת וְעַל־כֵּן לֹא
הָיָה יְכוֹל הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה לָבוֹא לְאַרְץ־יִשְׂרָאֵל כִּי
לֹא הָיָה יְכוֹל לַיִרֵד לְתוֹךְ קַטְנוֹת כְּזֶה.

וְהוּא זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה זָכָה לָבוֹא לְאַרְץ־יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי גְדֻל הַקַטְנוֹת
שִׁירֵד לְשֵׁם בְּחֻכְמָתוֹ הָעֲצוּמָה לְקַטְנוֹת מְפֻלָּג, קַטְנוֹת דְּקַטְנוֹת, עַד
שְׁזָכָה לָבוֹא לְאַרְץ־יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא גְדֻלוֹת דְּגַדְלוֹת. וְעַצֵּם הַהַשְׁגָּה
שְׁזָכָה בְּאַרְץ־יִשְׂרָאֵל אֱלֹו כָּל הַיָּמִים דִּיּוּ וְכוּ' אִין מִסְפִּיק לְבָאֵר
אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַע וְלֹא נִרְאָה מִי שִׁיזְכָּה עַל־יְדֵי כְּנִיסָה לְאַרְץ־יִשְׂרָאֵל
לְהַשְׁגָּה מְפֻלָּגַת עֲצוּמָה וְעֲלִיוֹנָה כְּזוֹ, עַד שֶׁעָלָה לְמַעְלָה וּמִדְּרָגָה
עֲלִיוֹנָה גְבוּהָ מְאֹד. וְחֲלִילָה לָנוּ לְדַבֵּר מִזֶּה שְׁלֹא לְפָנִים וּלְמַעַט
בְּכַבּוּדוֹ חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי אִין לָנוּ כְּלִים וְדַבּוּרִים לְכַנּוֹת בְּהֵם עַצֵּם
הַשְׁגָּתוֹ וּמַעְלָתוֹ כִּי רַבְּנֵי זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה הָיָה חֲדוּשׁ מְפֻלָּג מְאֹד
אֲשֶׁר לֹא הָיָה חֲדוּשׁ כְּזֶה אֲפֹלוּ בַּדּוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים.

וְאָמַר בְּפִירוּשׁ עַל עֲצָמוֹ שְׁאֵלֹו לֹא הָיָה דוֹר כְּזֶה כְּאֲשֶׁר יוֹדֵעַ כָּל
אֶחָד בְּעֲצָמוֹ פְּחִיתוֹת הַדּוֹר הַזֶּה, וְלֹאֵל זֹאת הָיָה הוּא זְכוֹרֵנוּ
לְבָרְכָה חֲדוּשׁ גְּדוֹל בְּעוֹלָם, אֵךְ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים מִחֻמַּת שְׁלֹא
הָיָה הַדּוֹר כְּדֹאֵי נִתְעַלְּם הָאוֹר מְאֹד וְלֹא נִתְגַּלָּה מִמֶּנּוּ אֲפֹלוּ כְּטַפָּה
מִן הַיָּם:

סֵדֶר הָאֲלָף־בֵּית הַיּוֹמִי:

עֲצִירוֹת א. עַל־יְדֵי עֲצִירוֹת בָּאִים הַרְהוּרֵי עֲבוּדָה זָרָה. ב. לְכָל
דְּבַר מִיתָה יִפְתַּח נְקָבָיו. ג. עֲצִירוֹת מְזִיק לְעֵינַיִם.

עֲבָרָה א. יֵשׁ עֲבָרוֹת שֶׁהִמָּקוֹם גּוֹרֵם. ב. מִי שֶׁעוֹבֵר עֲבָרָה

לְהַכְעִים, לְסוֹף שְׁנַת־בְּזֵה בְּעֵינַי בְּנֵי־אָדָם וְהוּא כּוֹעֵם עָלֵיהֶם.

עֲצָלוּת א. עַל־יְדֵי תַאֲזוּת שְׂאָדָם תָּאֵב, וְאִינוּ מִשִּׁיג אוֹתָם, עַל־יְדֵי זֶה בָּא עֲצָלוּת וְהוּא הַדִּין לְהַפְּךְ. ב. עַל־יְדֵי זְרִיזוֹת מִסִּיר אֶת הַשָּׁנָה וּמַחִיָּה אֶת הַמַּחִין.

עֲנָשׁ א. לְפַעֲמִים כְּשֶׂאָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה, וְהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִעֲנִישׁ אוֹתוֹ, זֶה מַחֲמַת שְׁלֵא עָשָׂה מִצְוָה כְּזֶה, כְּשֶׁבָאָה לְיָדוֹ. ב. לְפַעֲמִים דָּנִין אֶת הָאָדָם עַל פִּיּוֹ. ג. לְפַעֲמִים הָאָדָם נִהְרָג, מַחֲמַת שְׁחִיָּה יְכוּל לְהַמְלִיץ בְּעַד אֶחָד, שֶׁשׁוֹנְאִין אוֹתוֹ בְּחַנָּם. ד. לְפַעֲמִים הָאָדָם נֶעְנָשׁ, עַל שֶׁפָּשַׁע בְּמִלְאכְתּוֹ, אוֹ שֶׁנִּגְזַר גְּזֵרָה עַל אֲנָשִׁי מְקוֹמוֹ אוֹ עַל עַמּוֹ. ה. הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְמַהֵר לְהַפְרֵעַ מִכְּפוּיֵי טוֹבָה עַל־יְדֵי כְּפוּיֵי טוֹבָה. ו. מִי שֶׁכָּלַב נָשָׂף אוֹתוֹ, בְּיָדוּעַ שֶׁקִּבֵּל לְשׁוֹן הָרָע, אוֹ שֶׁסָּפַר לְשׁוֹן הָרָע.

עֲצָה א. אֵל תִּשְׁאַל עֲצָה אֵלָּא מִמִּי שִׁיּוּדַע סְתָרֵי תוֹרָה. ב. טוֹב לִשְׁאַל עֲצָה מִזְקֵנִים. ג. הַנּוֹתֵן לְחֵבְרוֹ, עֲצָה שְׂאִינָה הוֹגֵנַת לוֹ, עַל־יְדֵי זֶה נּוֹפְלִים לוֹ מִחֲשָׁבוֹת עֲבוּדָה זָרָה. ד. מִי שֶׁהוּא בֶּעַל מַחֲשָׁבוֹת רָעוֹת, אֵל תִּקַּח עֲצָה מִמֶּנּוּ. ה. עַל־יְדֵי שְׂאֵתָה נּוֹטֵל עֲצָה מִהָרֶב, עַל־יְדֵי זֶה תִּזְכֶּה לִישׁוּעָה. ו. כְּשֶׂאֵתָה רוּאָה, שֶׁרַעִיף אֵינָם עוֹזְרִים לָךְ, בְּיָדוּעַ שְׂאִין שׁוֹם עֲצָה מוֹעִיל לָךְ. ז. כְּשֶׂאֵתָה עוֹזֵר לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל, יוֹעִיל לָךְ עֲצָה. ח. הָעֲצָה הִיא מְסַנְּקֶת יוֹתֵר בְּשָׂדָה. ט. הַהוֹלֵךְ אַחַר עֲצַת אִשְׁתּוֹ, נּוֹפֵל בְּגִיהָנָם. י. אֵל תִּשְׁאַל עֲצָה אֵלָּא מֵאִישׁ וְלֹא מֵאִשָּׁה.

עֲזוּת א. מִי שֶׁיֵּשׁ בוֹ עֲזוּת, בְּיָדוּעַ שֶׁעָבַר עֲבָרָה לְהַכְעִים. ב. עֲזוּת בָּא עַל־יְדֵי כֶּעַם. ג. עַל־יְדֵי עֲזוּת לֹא יִקְבֵּל מוֹסֵר. ד. עַל־יְדֵי עֲזוּת נֶעֱשֶׂה אֲבִיר־לֵב, גַּם בְּיָדוּעַ שֶׁעֲדִין לֹא תִקַּן פְּשָׁעֵי אָבִיו. ה. מִי שֶׁיֵּשׁ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֵרֶב – לְמַעַן מִלֹּהֲרֵי יְצִי"ל "לֹא יִצְטָר מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדֵי לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַל" –
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֲנִיחָה" שֶׁע"י יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

לו עזות, תקונו – שיניח תפלין, שהיו על ראש צדיק. ו. בשרשע מעז בפני ישר, אין זה אלא כדי שהישר יפיש במעשיו. ז. מי שיש לו עזות, בידוע שאינו מסתפק במה שיש לו.

סדר שיחות הר"ן ה'פני:

סב דע שיש בבני אדם סגלות גדולות כי יכולין לפעל על ידי מחשבתם מה שהם חושבים ואפלו היקרות חם ושלום, הוא בא ממחשבות בני אדם כי כשהמחשבה היא כלה אחוזה ודבוקה בדבר אחד שיהיה כן, דהינו כל הבחינות שיש במחשבה דהינו פנימיות וחיזוניות ושאר הבחינות כלם עד הנקדה, וכשכלם כאחד אחוזהם ודבוקים וחושבים שיהיה כן בלי בלבול ונטיה למחשבה אחרת, על ידי זה הם פועלים שבהכרח יהיה כן כמו שהם חושבים וגם שהמחשבה תהיה בפרטי פרטיות, לא בדרך כלל כגון שיחשב שאם יהיה כן יהיה כך וכך בפרטיות אבל כשחושב בדרך כלל הוא בחינת גלמי כלים (כלים י"בז חלין כה), ויכול לטעות כמו שטעה נבט שראה אש יוצא כו' (סנהדרין קא:) וגם לענין הלמוד מועיל זה אם תהיה מחשבתו תקיפה מאד כנ"ל, בודאי יהיה כן ובלבד שתהיה המחשבה תקיפה ואחוזה מאד בזה כנ"ל דהינו למשל שיחשב במחשבתו שיזכה ללמד ולגמר כל הארבעה פוסקים כלם עם כל הפרושים הגדולים ויחשב ויציר בדעתו באיזה אופן ילמד אותם ובכמה זמן, כגון למשל שיזכה ללמד חמשה דפין ביום אחד עד שיזכה לגמר כלם בשנה אחת ויכנים מחשבתו בזה היטב בתקף גדול מאד עד שתהיה המחשבה תקיפה ואחוזה בזה מאד וכיוצא בזה בשאר למודי התורה הקדושה כגון ש"ס עם הר"ף והרא"ש וטורים וכו' ותנ"ך וכיוצא, ויכסף וישתוקק ויחשב בזה הרבה

בְּתַקְףָּ גָדוֹל אֲזִי יִזְכֶּה שִׁיְהִיָּה כֵן וְאָמַר שְׁזֵה מְרָמֹז בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ,
 זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּה (סְנֵהֲדָרִין כו:): בְּפֶה שְׁאָמְרוּ: מַחֲשָׁבָה מוֹעֵלֶת אֶפְלוֹ
 לְדַבְרֵי תוֹרָה, מוֹעֵלֶת מִפֶּשׁ דְּהֵינּוּ שְׁמוֹעֵלֶת וּמְסִיעַ לָזֶה אֶפְלוֹ
 לְדַבְרֵי תוֹרָה וְאֵף עַל פִּי שֶׁר־שׁ"י פִּירֵשׁ שָׁם בְּעֵנִין אַחַר אֵף עַל פִּי
 כֵן הוּא כִּדּוּ וְלֹא סִיּוּם לְבִאֵר הַדָּבָר יוֹתֵר וְאֵלּוֹ וְאֵלּוֹ דְּבַרֵּי אֱלֹקִים
 חַיִּים:

סָג בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה יֵשׁ דָּבָר שְׁחָשׁוּב בְּאוֹתָהּ הַמְּדִינָה וְתַכְף
 כְּשִׁמְתַחִיל אוֹתוֹ הַדָּבָר, יֵשׁ בּוֹ טוֹב וְרַע וְהַטּוֹב הוּא מְעַט וְהָרַע
 הוּא שְׁוֵה מִפֶּשׁ בְּכָל הַתְּנוּעוֹת אֶל הַטּוֹב כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה נֶכֶד בֵּין
 הַטּוֹב וּבֵין הָרַע וְאוֹתוֹ הַדָּבָר הוֹלֵךְ וְחָשׁוּב עַד הַסּוֹף כְּגוֹן בְּמְדִינָה
 זוֹ חָשׁוּב בְּעַל שֵׁם וּבְאַמֶּת הָיוּ כִּפְּהָ בְּעַלֵּי שְׁמוֹת אֲמִתִּיּים וְצַדִּיקִים
 וְעַתָּה נִתְרַבּוּ הַרְבֵּה בְּעַלֵּי שְׁמוֹת שֶׁל שְׁקָר:

סֵדֶר שְׁלָחוּ עֲרוּף הַיּוֹפְנִי:

(יז) הַשֵּׁלֵג וְהַבְּרַד וְהַכַּפּוּר וְהַגְּלִיד (פִּי הַמִּים הַנִּקְפִּים מְרֹב הַקּוֹר) וְהַמֶּלֶח
 אִם רִיסקָן עַד שֶׁנַּעֲשׂוּ מִיַּם נוֹטְלִין מֵהֶם וְטוֹבְלִין בָּהֶם אִם יֵשׁ בָּהֶם
 כְּשִׁיעוֹר (עֵיין בִּי"ד סִימָן ר"א ס"ל). יֵשׁ מִי שְׁאוֹמֵר שְׁאִין נִטְיֵלֶת מִיַּם
 רַאשׁוֹנִים אֵלּוֹ בְּמִים בְּלֶבֶד וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁהֵינּוּ כִּשְׁר לְנִטְיֵלֶת יָדַיִם
 בֵּין נִתֵּן לְתוֹכוֹ מִיַּם בֵּין לֹא נִתֵּן לְתוֹכוֹ מִיַּם אֵלּוֹ שְׁאוֹמֵר לַעֲשׂוֹת
 כֵּן לְכַתְּחִלָּה כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה כְּמוֹזֶל בְּדַבְרֵי חָשׁוּב שֶׁנִּשְׁתַּנָּה לְעִילּוּי
 (פִּי לְשִׁבְחָ) עַד שֶׁקּוֹבַע בְּרַכָּה לְעַצְמוֹ. (וְיֵשׁ אוֹמְרִים דּוֹקָא יֵין לְבָן אֲבֵל אֲדוּם לֹא)
 (מְרַדְכֵי פֶרֶק אֵלּוֹ דְּבָרִים) וְיֵשׁ מִי שְׁאוֹמֵר שְׁכָל מִי פִּירוֹת רַאשׁוֹנִים לְנִי
 בְּשַׁעַת הַדַּחֲקָ. (וְכ"ש דְּמוֹתֵר לִיטוּל יָדַיִם בְּשַׁעַת הַדַּחֲקָ בְּשִׁכְרָ אוֹ בְּמִי דְּבִשׁ הַמְּבוֹשְׁלִין
 דְּעִיקָרָן מִיַּם) (הַגְּהוֹת אֲשֶׁר־י): (יג) צָרִיךְ שִׁיְהֵא בְּמִים רַבִּיעִית וְה"מ לְאֶחָד
 אֲבֵל לְב' שְׁבָאוֹ לִיטוּל כְּאֶחָד הָאֲחֵרוֹן א"צ וְאֶפְיֵלוֹ בְּזֶה אַחַר זֶה
 וּבְלֶבֶד שְׁלֹא יִפְסִיק הַקִּילוּחָ כִּי צַד הִיָּה רַבִּיעִית מִיַּם בְּכָלִי וּפִשְׁט

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

אֲרֵכְבָּר מִזֹּה רִנֵּיתִי זִצְרִיל "צָדִק לֹא יִצְעַק מִקֹּדֶשׁ לְמַעַן יִשְׁמַע" רַבֵּנוּ יְהִי תִיקוּן לְכַלּוֹת

"זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחֵתִי וְאֵנִי" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

אחד ידיו ואחר יוצק על ידיו ובא שני ופשט ידיו למטה ממנו סמוך ליד הראשון וקילוח יורד על ידו של ראשון ולידו של שני שלמטה ממנו ידי שניהם טהורות אע"פ שפיחת שיעור הרביעית כשהם מגיעים לידיו של שני ידיו טהורות מפני שהם באים משיורי טהרה ויש מתירים אפילו כשנוטלים זה אחר זה הואיל ובשעה שהתחיל האחד ליטול מהם היה בהם רביעית גם לשני זה עולים מפני שבאו משיורי טהרה ועל דרך זה נוטלים מחצי לוג לג' ולד' ומלוג לכמה ב"א כל זמן שמספיקים המים לשפוך כל אחד על ידיו ג"פ (והוא הדין) שיכולים להניח ד' וה' ידיהם זה בצד זה או זה על גב זה וליטול כאחד ובלבד שירפו ידיהם בענין שיגיעו המים לכל אחד: (יד) צריך שיהא רביעית מכונס במקום א' שאם נטל משמינית וחזר ונטל משמינית ידיו טמאות כשהיו: (טו) רביעית שאמרו בין לידיו של גדול בין לידיו של קטן נטלו ב' בני אדם זה ידו אחת וזה ידו אחת ואח"כ חזר השני ונטל ידו השניה הרי אלו כג' בני אדם ולפיכך אם היה בכלי חצי לוג ידיו טהורות ואם לאו אין ידו השניה טהורה שאין נוטלין בפחות מחצי לוג יותר משני בני אדם:

סימן קסא (א) צריך לזהר מחציעה שכל דבר שחוצץ בטבילה
חוצץ בנטילה. כגון צואה שתחת הצפורן שלא כנגד הבשר ובצק שתחת הצפורן אפילו כנגד הבשר ורטיה שעל בשרו וטיט היון וטיט היוצרים אבל במיעוטו שאינו מקפיד אין לחוש: הגה ומשום הכי לא נהגו לנקר הטיט שתחת הצפרנים לנטילה משום דהוי כמיעוטו שאין מקפיד כי אין מקפידין על זה לנטילה (הגהות סמ"ק והגהות אשרי פ' אלו דברים) אבל אם היה מקפיד הוא צריך לנקרן וכן עיקר ואפשר שנהגו להקל בחציעה לענין נטילה כי יש אומרים שאין שייך חציעה

לנטילה אבל העיקר כסברא הראשונה: (ב) כל דבר שאינו מקפיד עליו אינו חוצץ היה דרכו של זה להקפיד וזה אין דרכו להקפיד למי שדרכו להקפיד חוצץ למי שאין דרכו להקפיד אינו חוצץ כיצד היה אחד צבע והיו ידיו צבועות אין הצבע חוצץ על ידיו אע"פ שיש על ידיו ממשות של צבעונים. לא היה צבע אם היו ידיו צבועות ויש ממש הצבע על ידיו הרי זה חוצץ שהדיו היבש חוצץ והלח אינו חוצץ וכן הנשים שדרכן לצבוע ידיהן לנוי וכיוצא בזה אין אותו צבע חוצץ (גלדי מכה שעל ידיו אם אינו מקפיד עליו אינן חוצצין ס' התרומה):

סדר לקוטי תפלות היומי:

תנ: מרא דעלמא כלא, אתה ידעת כי אין מי שיוכל להכניס בנו השגת אלהות, כי אם צדיקי הדור האמתיים הגדולים במעלה מאד מאד כי לפי עצם ירידתנו והתרחקותנו ממך מאד, וכפי פחיתות נפשנו, שאנו יודעים בעצמנו, אנו צריכים עכשו מנהיג אמת שיהיה גדול במעלה מפלגת ועצומה מאד מאד כי כל מה שהחולה נחלש ביותר הוא צריך רופא גדול ביותר וישראל במצרים, שהיו במדרגה פחותה מאד במ"ט [ארבעים ותשעה] שערי טמאה, לא היה מי שיוכל לעזור להם כי אם משה רבנו עליו השלום ועכשו שנפלנו בגלות גדול בגוף ונפש יותר מגלות מצרים, בודאי אין מי שיוכל לעזור אותנו כי אם הצדיק הגדול במעלה מאד, שיהיה בבחינת משה רבנו ולא די שאין אנו זוכין להתקרב לצדיק אמת כזה, אף גם בעוונותינו הרבים, שפכת חמתך עלינו ולקחת מאתנו כל מאורי עינינו, כל צדיקינו האמתיים הגדולים במעלה מפלגת ועצומה מאד ומה נעשה עכשו בעת הזאת, בפרט איש כמוני חולה כמוני מדכא ומענה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֲרִיד • צִמְרֵן מִזֶּה רִנָּתוֹ יִצְיָא לְ"צֶדֶק צֹמֵחַ מִקְוֵה שִׁדְחָה לְצַדִּיק מִסְפְּרֵי רַבְּנָנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" •
• "חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁע"י יִשְׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת •

בְּיַסּוּרֵי הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוֹף כְּמוֹנֵי נְגוּעַ וּמְכָה וּמְטָרָף וּמְבַלְבֵּל, "אִישׁ מְכַאֲבוֹת וִידוּעַ חֲלִי", מָלֵא פְּצָעִים רַבִּים וְעֲצוּמִים בְּלִי שְׁעוֹר "מִכַּף רֶגֶל וְעַד רֹאשׁ אֵין בִּי מְתוֹם, פָּצַע וְחִבּוּרָה וּמְכָה טְרִיָּה" מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק מִי יַחְמַל עָלַי וּמִי יָקוּם בְּעַדִּי:

תֵּנָא: אָבִי שְׁבַשְׁמִים, אֶתָּה יַדְעָתָ אֶת כָּל לְבָבִי, "רְאֵה עָנְיִי וְחֻלְצָנִי", רֹאֵה בְּעֵלְבוֹן עֲלוּבִים רְאֵה בְּעֵלְבוֹנֵי הַחוּמַל עַל דֵּל חֲמַל עַל דֵּלוּתָנוּ "מִצִּיל עָנִי מִחֹזֶק מִמֶּנּוּ, וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ", הַצִּיל וְהוֹשִׁיעַ עָנִי וְאֶבְיוֹן כְּמוֹנֵי, הוֹצִיאָנִי מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּפִירִים "הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי" כִּי אָנִי מוֹדָה וּמְתוֹדָה לְפָנֶיךָ בְּכָל לֵב וְנֶפֶשׁ, שְׂאֵנִי בְּעֲצָמֵי הַחַיִּב בְּכָל אֵלֶּה, מִתְחַלָּה וְעַד סוּף אֲבָל מָה אַעֲשֶׂה אָבִי שְׁבַשְׁמִים, כִּי אָנִי דוֹמָה בְּעֵינָי כְּאֵלוֹ הָיִיתִי תָפוּם בְּרִשְׁתָּה, וּכְאֶסוּר בְּכַבְּלֵי בְרוּזָל וְדִלְתוֹת נְחֹשֶׁת וְאֵין לִי שׁוּם תְּקוּהָ, כִּי אִם לְרַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶּיךָ וְחַנּוּנוֹתֶיךָ הָאֱמֶתִיִּים, כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לְמִשְׁהָ רַבְּנָנוּ שֶׁאַתָּה חוֹנֵן וּמְרַחֵם אֶף עַל פִּי שְׂאֵינָם כְּדָאִים וְהַגּוֹנִים לְרַחֵם עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁכַתוּב: "וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶעֱבִיר כָּל טוֹבֵי עַל פָּנֶיךָ וְקָרָאתִי בְשֵׁם ה' לְפָנֶיךָ וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֶחֱזַן וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם" וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה אֶף-עַל-פִּי שְׂאֵינּוּ כְּדָאִי לְחֹזֶן, אֶף-עַל-פִּי שְׂאֵינּוּ כְּדָאִי לְרַחֵם, "הוֹצִיאָה מִמֶּסְגֵּר נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת שִׁמְךָ, בִּי יִכְתִּירוּ צְדִיקִים כִּי תִגְמַל עָלַי":

תֵּנָב: עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעַנִי וּמְחַל לִי עַל כָּל עוֹזוֹנוֹתִי הַמְרַבִּים וְתִקְנֵנִי בְּעֲצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעַנִי מִהֲרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְזַכְּנִי לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְעֲשֵׂה מַה שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה לְהַשִּׁיג הַשְּׂגֵת אֱלֹהוֹתֶךָ בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּקִדְשָׁה וּבְטַהָרָה גְּדוּלָּה וּבְעֲנוּהָ אֱמֶתִיּוֹת, כְּרִצוֹנְךָ וּכְרִצוֹן צְדִיקֶיךָ הָאֱמֶתִיִּים וְהַגִּן בְּעַדִּי וְשְׁמַרְנִי וְהַצִּילְנִי מִתְאַוֹת מָמוֹן, שְׁלֵא יַעֲלֶה עַל לְבִי שׁוּם

חֲמֻדָּה וְתַאֲוָה לְמִמּוֹן כָּלֵל וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת שׁוֹנֵא בְצַע, לְשֵׁנָא אֶת
הַמִּמּוֹן בְּתַכְלִית הַשְּׁנָאָה וְתַצִּילֵנִי מִטְרַדֵּת הַפְּרָנְסָה, וּמִיַּגִּיעַת
וְרִדִּיפַת הָעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא אֲבַלְבֵּל אֶת דַּעְתִּי, וְלֹא אֶטְרִיד אֶת
מַחְשַׁבְתִּי בְשׁוּם דְּבָר מִעֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה כָּלֵל רַק כָּל מַחְשַׁבּוֹתֵי
וְחַכְמָתֵי וּבִינָתִי וְדַעְתִּי וְלִבִּי וְנַפְשִׁי וְגוֹפִי, יִהְיוּ תָמִיד חֲבוּקִים
וְדַבּוּקִים בָּךְ וּתְאָבִים אֵלֶיךָ, וּמִשְׁתַּוְּקָקִים לְרוּמּוֹתֶיךָ בְּאַמַּת
וּבְאַמוֹנָה שְׁלֵמָה עַד שְׁאַזְכָּה לְחַכְמָה שְׁלֵמָה דְקִדְשָׁה לְחַכְמָה
תַּתָּאָה וְלְחַכְמָה עֲלֵאָה עַד שְׁאַזְכָּה לְהַשְׁיֵג תָּמִיד הַשְּׁגִת אֱלֹהוֹתֶיךָ
בְּאַמַּת וּבְאַמוֹנָה שְׁלֵמָה וְתִזְכְּנִי תָמִיד לְהַשְׁגוֹת חֲדָשׁוֹת אֱמֶתִיּוֹת
בִּידִיעַת רוּמּוֹתֶיךָ וּבְתַשׁוּקַת אֱמוּנָתֶיךָ הַקְּדוּשָׁה וְתַחֲנִנִי מֵאַתָּה
דַּעַה בִּינָה וְהַשְׁכֵּל עַד שְׁאַזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְחַכְנִים הַשְּׁגִת אֱלֹהוֹתֶיךָ גַּם
בְּשָׂאֵר אֲנָשִׁים רַבִּים בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוּלָה, כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב
וְאַזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֱלֹהוֹתֶיךָ וְרוּמּוֹתֶיךָ וְאַדְנוּתֶיךָ לְכָל
בָּאֵי עוֹלָם, וַיֵּדַע כָּל פֶּעוּל כִּי אַתָּה פִּעַלְתּוֹ וַיִּבִּין כָּל יִצְוֹר כִּי אַתָּה
יִצְרָתוֹ וַיִּתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ מִלְכְּנוּ בְּפִי כָל וַיִּתְגַּלָּה וַיִּתְרוֹמֵם
וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְעַלָּה מִלְכוּתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר
נִשְׁמָה בְּאֵפוֹ ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמְלָכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה: